

Moje izkušnje s samozdravljenjem

Elizabeth Towne

 Bird Publisher
2018

Naslov izvornika:

**Elizabeth Towne`s Experiences in Self-Healing; Elizabeth
Towne; 1905**

Copyright © Bird Publisher, 2018

*»Jaz sem vrhunec vsega dovršenega in
usebujem vse, kar bo še nastalo.«
»Slavím samega sebe in si pojem.
In kar sem prejel jaz, bi moral tudi ti,
ker prav usak atom pripada meni enako,
kot vse dôbro pripada tebi.«*

— Walt Whitman. —

Vsebina

1. Enostavno zdravljenje ... 9
 2. Najtemnejša ura ... 19
 3. Jutranja zarja ... 25
 4. Svetloba in jasnost ... 33
 5. Duhovno plimovanje ... 43
 6. Le kakó ... 51
 7. Pod vodstvom duhá ... 67
 8. Hitre ozdravitve ... 79
 9. Kako sem pozdravila svojo denarnico ... 87
- Nekaj besed o avtorici ... 103

1. Enostavno zdravljenje

Moje prve izkušnje s samozdravljenjem, ki se jih spomnim, segajo devetnajst let nazaj, še preden sem sploh slišala za novo misel ali za krščansko znanost (gre za dve v takratnem obdobju izjemno pomembni veji nekonvencionalnega načina zdravljenja in osebne razvoja; op. prev.); in še preden sem si lahko sploh predstavljala kakšne druge načine zdravljenja, razen s kaloméлом (živosrebrov klorid; op. prev.) in kininom. A sem kljub temu uspela pozdraviti samo sebe in se tudi popolnoma jasno zavedati, kdaj sem se.

A o tem sploh nisem razmišljala. Niti pomislila nisem, da je kakšno neskladje med starim učenjem, ki pravi, da moramo, da bi se pozdravili, nekaj zaužiti, in dejstvom, da sem se sama pozdravila, brez da bi v tá namen karkoli pojedla oziroma popila. Mogoče sem bilá »premlada«, da bi takrát tó lahko razumela; bila sem namreč prestrašena osemnajstletnica. A vseeno nisem bila premlada, da ne bi nekje v sebi začutila univerzalne notranje modrósti, podobne tisti, ki jo imajo v sebi vsi otroci, in potem popolnoma spontano ter z navdihom skladno z njo tudi delovala.

Zgodilo se je nekako takole. Kot komajda osemnajstletnica sem bila že poročena in z otrokom Catherine v naročju. Prvi dve leti najinega skupnega življenja sva z možem živela pri najboljših tašči in tASTU, ki ju deklé lahko imá; potem pa, ko je bila Catherine stara eno leto, smo se preselili in zaživeli

v lastnem gospodinjstvu. Hišo, ki je bila zgrajena po mojih predstavah, nam je podaril moj oče (moja mati je umrla, ko sem dopolnila devetnajst let). Hiša je bila veliko prevelika in ne toliko praktično uporabna, kot so sicer bile hiše drugih ljudi. Takó torej sem se kot še napol otrok, popolnoma brez izkušenj pri upravljanju gospodinjstva ter z majhnim otrokom in popolnoma brezhibno oblečena, lotíla samostojno skrbeti za lastno družino. Ob tem pa sploh pomislila nisem, da sem si na ramena naložila veliko več, kot zmorem.

Seveda vsega tistega nisem zmogla. A sem si vseeno prizadevala po najboljših močéh. Dela sem se lotila podobno, kot se majhen kužek zaletava v vse, kar ga obdaja. Vlekla, pritiskala in stresala sem vse po hiši; nakár sem za hipec globoko vdihnila in se potem vsega lotíla znova. Vstajala sem ob šestih zjutraj in vse do polnoči hitela, da bi opravila vse potrebno, a mi vseeno ni uspelo, da bi bilá naša hiša urejena popolnoma brezhibno in pedantno. Punčka je vsak dan imela oblečena sveže oprana oblačíla, obraz in roke svoje hčerke sem vsak dan približno vsakih deset minut umivala, a mi vseeno ni uspelo, da bi jo popolnoma očedila in uredila. Vsega sem se namreč tákrat lotevala bolj na silo. Še pred zajtrkom sem pomila vso posodo, ob tem opraviu pa se vsa tresla kot listi topolovega drevesa v vetru. Vsak dan sem bolj postajala živčna, začele so se pojavljati težave s srcem, postajala sem vse bolj čemerna in strah me je postajalo, da se bo tó vse skupaj samo še stopnjevalo. Vseskozi je na mojih ramenih kot kamen viselo še veliko nenarejenega, zaradi česar sem vse bolj izgubljala

pogum, postajala vse slabotnejša in v glavi občutila omotico.

Navadila sem se nenehno hiteti in skrbeti, a s tem *nisem* zmogla prenehati ter se vsaj za hip ustaviti. Takó sem živela iz dneva v dan, dokler se zaradi vseh teh čudnih občutkov in razdražljivosti v meni ni pojavil strah, da bom *znorela*.

A vseeno sem si še naprej prizadevala in vztrajala pri tem načinu življenja, dokler v obe mojih nogah nisem začutila izjemne utrujenosti, dokler nisem nad svojo glavo jasno zagledala krone mučenika. Čisto vseeno mi je bilo, četudi umrem pri poizkušanju, da bi moja hiša in otrok bila urejena in čista. Tudi moja tašča, gospa Struble, je bila takšne vrste ženska in jaz sem, seveda, prevzela njene navade. A ona je bila po naravi bolj praktična ter naučena, kako naj pospravi hišo. Ob tem pa je bila še izjemno fizično močna. Njeno vzorno urejeno gospodinjstvo je biló nekaj, kar sem poizkušala narediti tudi sama pri nas doma. A s tem sem le mučila sama sebe. Rada sem prebiralala vse vrste zgodb, v katerih je glavni junak ali junakinja odrekel svojemu življenju zato, da bi le opravil svojo dolžnost – prebrala sem jih, jih občudovala ter si ob tem želela – ŽELELA življenja, v katerem bi tudi sama lahko bilá takšna. Če sem le izgovorila ime »Casablanca« ali »Barbara Frietchie«, sem te zgodbe tudi *podoživela*. Torej, če sem bila prepričana, da bosta hčerka in hiša iz mene naredili junakinjo, na kateri bom ponosna, sem še bolj hitela sem ter tja in skrbela za vse naokoli, kot da bi mi biló tó usojeno.

A pri tem svojem delu znoreti, tó bi bilo nekaj izjemno sramotnega, poleg tega pa tega sploh nisem marala. To bi

bilo nekaj nečastnega oziroma bi potem bila podobna »Rochesterjevi ženi«, ki je znorela v eni od zgodb, ki sem jih prebrala. A junakinje in »Jane Eyre« so ostajale pri zdravi pameti ter trpele in umirale. Tudi jaz sem hrepenela po »trpljenju« ter po srečanju s smrtjo. A noróst – že ob misli na tó je moje navdušenje popolnoma izginilo, zato sem se odločila, da *moram* tó svojo navado neprestanega hitenja in zaskrbljenosti nekako streti. Sicer sama pri sebi nisem vedela, kako vem, da je ravno tó tisto, kar me uničuje, a *sem* vseeno bila prepričana, da je to to. Zaradi tega sem znova dôbro razmislila o svojih predstavah, kako naj bi biló naše gospodinjstvo urejeno. Nakár sem vsa svoja prizadevanja, ki sem jih prej vlagala v urejanje gospodinjstva, usmerila v izničenje moje navade živeti v naglici. »*To se mora prenehati*, čeprav se bo zaradi tega ustavil ves svet. Delala *bom* vztrajno in mirno ali pa sploh ne bom.« Spomnim se, da sem takrát potegníla stol k pomivalnemu koritu in si rekla, da se bom v trenutku, ko bom opazíla, da zopet hitim, usedla na tá stol in tam *ostala*, dokler se ne bom prenehala tresti in potem mirno nadaljevala z delom. Sprva sem se morala trikrat ali štirikrat uvesti, še preden sem uspela pomiti vso posodo, ki smo jo uporabili pri zajtrku. Videti je biló popolnoma nemogoče, da bi zmogla delati umirjeno. A vztrajala sem in se z prikaznijo norosti borila naprej. Ob tem sem se pa še bala, da mi ne bo uspelo.

Strah je nekaj dobrega. Kar naprej narašča, dokler ne postane takšno pošastno strašilo, da se zaradi tega *prestrašiš*, da ne ravnáš prav. Po drugi strani pa te strah sploh ne moti,

če vse delaš prav; tó pomeni, če živiš skladno z zakonitostmi *svojega* bitja. Jaz pa sem skušala živeti skladno z zakonitostmi bitja svoje tašče, zaradi česar sem prav morala doživeti ves tá strah. In ga tudi sem.

Uspelo se mi je ozdraviti svojega hitenja in navade zaskrbljenosti ter vseh spremljajočih nevšečnosti. Prej sem bilá na robu popolne živčne izčrpanosti, a sem se pozdravila s tem, da sem ustavila njen vzrok. Ustaviti *vzrok* bolezni namreč pomeni pozdraviti se.

Ko mi je uspelo premagati naglico, sem nekako sama od sebe začela opazovati spremembe, ki sem jih s tem povzročila. Prej namreč nikoli sploh pomislila nisem na kaj podobnega. Novi misli («Nova misel» je bilo gibanje, ki je nastalo v ZDA koncem in na začetku 20. stoletja, ki je združevalo avtorje, filozofe in posameznike, ki so bili enak prepričan glede metafizike, pozitivnega mišljenja, zakona privlačnosti, zdravljenja, življenjske sile, kreativne vizualizacije in osebne moči; op. prev.), kot sem tákrat popolnoma nepričakovano. Prej sem namreč bila prepričana, da enostavno moram hiteti, ker je biló *toliko* vsega, kar je biló treba narediti. A ko sem svojo navado hitenja premagala, sem ugotovila, da lahkó, *brez da bi* hitela, naredim veliko več, kot sem bilá prej sposobna narediti v naglici; in še tó sem zdaj lahkó naredila z lahkoto in z užitkom. Naglica je torej skrajšen način zapravljanja energije, ki končno premaga samega sebe. Če hitimo, raztresemo vsaj polovico svoje energije, ob tem pa napačno usmerjamo tudi tisto, ki jo imamo še na voljo.

»V mirovanju in zaupanju je vaša moč.«

V umirjenosti in zaupanju se torej skriva ključ za samozdravitev živčne izčrpanosti.

Tudi mojega naslednjega primera samoozdravitve sem se lotila popolnoma instinktivno, ne da bi prej sploh slišala, da je kaj takšnega sploh mogoče. Zgodilo se je dve ali tri leta po prvem opisanem primeru. Ko sem pozdravila svojo navado hitenja in visoko stopnjo živčne izčrpanosti, sem začela izjemno uspešno opravljati vsa gospodinjska opravila, rodil pa se nama je še en otrok – Chester, moj veliki deček. V tistem obdobju svojega življenja sem zelo uživala ob šivanju lepih oblekic za svoja otroka. Toliko našitega in nakvačkanega sem naredila tiste dni!

In prav pri šivanju sem odkrila svojo drugo težavo, ki sem jo kasneje sama pozdravila. Nekega dne sem se zbudila in ugotovila, da imam svojo veliko »saratogo« skoraj popolnoma polno nedokončanih oblačil, namenjenih tem blagoslovljenim otrokom! Kosi blagá so bili razrezani in pripravljeni, da jih sešijem skupaj, oblekice nedokončane, oblačila sicer dokončana, a brez lukenj za gumbe – ki jih nisem marala narediti. Pri vsem je bilo treba le še nekaj dokončati, a veliko nedokončanega je ležalo tam vsaj dve leti ali celo tri. Ob vsem tem me je nepričakovano prešinilo, *da ne vztrajam*, dokler oblek ne dokončám. Verjetno me je večkrat na tó mojo pomanjkljivost tudi kdo opomnil, a sama se vsega tega do tákrat

sploh nisem zavedala. Tedaj pa sem se odločila, da se takoj lotim zdravljenja tega svojega problema in začela s tem, da se nemudoma lotila vsebine polnega kovčka oblačil ter da bom *vztrajala* do zadnjega potrebnega vboda s šivanko, dokler vse ne naredim do konca. Rekla sem si, da ne bom začela z ničimer novim, dokler tega kovčka, tedaj polnega nedokončanih oblek, ne popolnoma *izpraznim*. Bilo je izjemno težko vztrajati, a še težje se je bilo vzdržati, da nisem kupila novih kosov lepega blagá in okraskov, ki sem jih videla v kakšni izložbi. A *sem* vztrajala, dokler nisem naredila še zadnje potrebne luknje za gumbe. Ker je minilo že toliko let, odkar sem začela s krojenjem, so nekatere oblekice postale za moja otroka že premajhne, a sem jih vseeno dokončala z namenom, da bodo pač namenjene drugim otrokom. Zelo srečna sem bila, ko sem dosegla dno tega kovčka in popolnoma *premagala* svojo slabo navado, da nisem oblek sešila do konca. V svojem srcu pa sem tudi vedela, da mi »pomanjkanje vztrajnosti« ne bo nikoli več povzročalo težav. In mi od takrat tudi nikoli več ni, čeprav mi je vsak frenolog (frenologija je nauk o spoznanju človekove osebnosti iz oblike lobanje; op. prev.), ki je »bral iz mojih izboklin« na glavi, dejal, da se vdolbina na moji lobanji nahaja ravno tam, kjer bi morala biti vidna moja vztrajnost.

Seveda me je od takrat še velikokrat imelo, da bi pustila stvari nedokončane; kot sem tudi še velikokrat prelomila svojo navado mirnosti ter zaupanja in me je hipoma prevzela naglica; a svojo navado puščanja nedokončanih stvari sem, podobno kot navado hitenja z nenehnim in vztrajnim

naporom, da sem *takšna*, kot se *želim počutiti*, postopoma popolnoma pozdravila.

POČELA sem tisto, kar sem si *ŽELELA občutiti* in moji *občutki so temu sledili*.

V vseh teh letih ki sem jih od takrat preživela in tudi pri vseh drugih primerih samoozdravitve, nisem odkrila nobenega bolj globokega načela, kot je tá – *delati* tisto, kar si človek želi občutiti.

Tudi obratno od tega je podobno res – delajte tisto, češar si ne želite občutiti, in tó boste tudi občutili. *Lahkó* bi si s tem, če bi *delala* v naglici in pomanjkanju vztrajnosti, zopet nakopála tiste stare bolezni; kot bi *lahkó*, če bi živela na star način, zopet podoživljala vse vrste starih bolezenskih stanj. A jaz si ne želim vrniti na stara pota. In ne le da si ne želim zopet hiteti in puščati stvari nedokončanih, temveč tudi iz prejšnjih izkušenj vem, da je tó izjemno *boleče*. Če bi mi někdo tó povedal, zelo dvomim, da bi temu verjela. A ker sem vse tó doživela sama, tó vem, zato me nobena skušnjava ne bo vrnila na stara pota. Ker sem udejanjila »voljo Očeta«, preveč VEM, da bi si še kdaj *želela* sprejeti svoje stare navade. Ozdravela sem zató, da bi zdrava tudi ostala.

In pozdravila sem *samo sebe*. Nihčé me ni naučil, kako naj se ali mi pri tem kakorkoli pomagal. Tisti duh v meni, o katerem prej nisem vedela čisto nič, mi je pokazal, kaj si moram pozdraviti, in me nemudoma usmeril v pravo smer, da bi *lahkó ozdravela*.

Delati zdravo pomeni »izražati zdravje«. In prav nič ne

veljá, če se jasno zavedate, kaj pravzaprav počnete ali če ne; nobene razlike tudi ni, če imate kakšno predznanje o tem ali ne; obstaja le ena trajna zakonitost: *Delati zdravo pomeni izražati to zdravje* – ga iztisniti iz sebe. S tem, ko delujemo zdravo, ga mi nekako *porinemo navzven*, kjer ga je mogoče opaziti in občutiti; ven iz subjektivnega, nezaznavnega, v objektivni, zaznavni svet.

Vse stvari se že nahajajo znotraj nas. S tem, da *delujemo* skladno z njimi, jih potisnemo navzven iz sebe, kjer jih lahko občutimo, opazimo, se jih dotaknemo, jih okušamo in slišimo.

Zgoraj sem vam opisála tá dva primera, ki se ju spomnim (življenje vsakega je namreč niz samo-ozdravitev), da bi se sami lahko prepričali, kako preprosto je vse skupaj. V tem ni ničesar »čudežnega« ali »božanskega«, razen da so vse stvari, ki jih ne razumemo, čudežne in da so vse stvari božanske. Samozdravljenje je nekaj popolnoma naravnega in se dogaja dnevno, vsako uro in vsak trenutek vsem ljudem na tem planetu. Velika večina ljudi je ob tem prepričanih, da »se je pač takó moralo zgoditi« ali pa na tó sploh pomislijo ne – kot tudi jaz nisem. Večina ljudi se torej na prišepetavanje notranjega duhá zdravljenja odziva popolnoma nezavedno, ne da bi sploh pomislili, za kaj pravzaprav grê.

9. Kako sem pozdravila svojo denarnico

Verjetno vas bo tudi zanimalo, kakšne so moje izkušnje z zdravljenjem moje slabotne in luknjičaste denarnice. Tó je bilo nekaj, kar me je bremenilo vse do pred tremi ali štirimi leti. Videti je bilo, kot da se moje denarnice nikakor ne dá zakrpati, da bi se vsaj malo odebelila.

A ne zaradi tega, ker bi vanjo vstopalo premalo denarja. Občasno ga je v denarnici bilo kar veliko, a moja denarnica je ostajala še naprej tanka, raztrgana in lačna kot le kaj. Moj oče nam je v posesti in denarju dal vse skupaj več kot 10.000 dolarjev, a nam je denarja vseeno vseskozi primanjkovalo, na koncu pa smo izgubili vse. Carnegie je dejal: »Pri denarju ne gre za nič drugega, kot za pravilno upravljanje z njim.« In imel je prav. Upravljanje je resnično bogastvo, VSE to se nahaja v glavi.

No, toliko za uvod. Moj oče je bil bogat človek, ki je obogatel sam in pomagal obogateti tudi drugim. Mati mi je umrla, ko sem bila, kot najstarejši otrok v družini treh deklet in dečka, stara devet let. Od takrát naprej smo »rastli« podobno kot Topsy (osiroteli slonček, ki je bil znan po tem, da se kot prvi rodil v Ameriki; op. prev.) in bili prepuščeni bolj ali manj (v glavnem manj) sposobnim hišnim oskrbnicam, ki so se veliko menjavale in ki so skrbele za naše materialne potrebe. Občasno pa smo ostali brez oskrbnice, nas pa so poslali v

šole, kjer smo zabušávali, po šoli doma pa za kuhinjsko mizo s »papájem« jedli piškote, sir, bel kruh in vložene kumarice. Zdelo se nam je, da smo se tákrat še najbolj razumeli med sabo. Če smo si česarkoli zaželeli, smo skočili do špecerije čez cesto in tam »na račun našega papája« dobili, kar smo želeli. Naš oče nam je, ko se je vrnil iz svojega skladišča lesá ali mlina domov, vedno prinesel veliko sadja ali piškotkov, ki jih je spotoma nekje kúpil. Če smo si zaželeli novih oblačil, smo enostavno odšli in trgovino ter si pač nekaj izbrali, vse skupaj pa je šlo »na očetov račun«.

Edini denar, ki smo ga kadarkoli v resnici videli, nam je papá pokazal tistega večera, ko smo on, Bina in jaz sedeli okrog mize, medtem ko so mlajši otroci potem, ko so povečerali kruh in mleko, zaspali in jih je oče odnesel v posteljo. Potem sva Bina in jaz živahno poskakovali gor in dol in klicáli: »Papá, zdaj, ja! Zdaj, ja, papá – bova skrajno previdni!«- in najin oče se je s hudomušnim nasmeškom končno »vdal«. Izpraznil je svoje žepe, kjer je imel shranjene pol dolarske kovance in nekaj manjših, med vsemi pa so se še posebej svetili zlati dvajsetdolarski kovanci. Potem jih je pod svetilko skrbno preštel in vsaki dal enak delež. Kasneje sva se midve, medtem ko je papá prebiral časopis, ves večer igrali s temi srebrnimi in zlatimi kovančki. Zlati »dvajsetaki« so bili naši kralji ter kraljice in včasih sva imeli toliko kraljevskega osebja v obliki preostalih kovancev, da sva imeli kar nekaj dela, da sva njune kraljevske sobane ustrezno opremili. Takšne igre so se nama zdele izjemno zanimive. Na koncu večera pa je

papá dejál: »Čas je za v posteljo« in potem skrbno preveri, če so vsi kovanci še vedno tam. Midve pa sva obsedeli za mizo in z veliki očmi opazovali, kako si je oče vsakega izmed njih skrbno ogledal, potem pa vse skupaj zavil v rjavi papir, ki mu je služil kot skrivnostna »banka«, kamor je skrbno shranil ves denar. Če sva midve tá papir sami skušali nekako zviti, so na koncu vsi popadali iz njega. Zaradi tega sva zelo občudovali očetove velike prste, ki jim je vedno uspelo ves zavitek denarja obdržati skupaj in ga tesno zaviti.

Tó je biló vse, kar sem vedeli o vrednosti denarja. Enkrat med preigravanjem takšnih igríc sem se kar nepričakovano poročila. Še preden sem dopolnila petnajst let, sem se že začela igrati novo igro, ki se je imenovala »biti poročén«. En mesec pred mojo poroko smo se jaz, Bina in Birdie celo jutro igrale s papirnatimi lutkami, zaradi česar se je naša takratna hišna gospodinja norčevala iz mene.

Poročila sem se z dečkom, starim devetnajst let. Kupila sem si lahkó vse, kar sem hotela, in dala »na račun« kot prej. Hišna gospodinja mi je sešila devet novih oblek. Imeli smo krasno poroko, kjer smo imeli na voljo tri vrste vina. Dobila sva veliko poročnih daril in potem odšla živeti k Holtovim staršem.

Ena glavnih stvari, zaradi katerih sta moževa mati in oče bila kot tast in tašča tako uspešna je bilo tó, da se nista vtikala v druge ljudi. Sama sem bila nevzgojen otrok, a si gospa Struble nikoli ni prizadevala, da bi me spremenila, da bi bila bolj primerna žena njenemu »otroku« – Moj mož Hold

je bil namreč najmlajši izmed njenih štirih otrok. Ona in gospod Struble sta bila zelo skrbna, varčna človeka, ona pa zelo vzorna gospodinja. Jaz sem bila že po naravi in tudi zaradi pomanjkanja vzgoje povsem nekaj drugega. Vse, kar sem se v dveh letih in pol, ko smo živeli pri njih, naučila, sem se od njiju dveh. Ena mojih lastnosti je bila, da sem že takrat od drugih ljudi prevzemala njihove navade, vrednote in podobno ter jih vzela za svoje.

Vse tó vam razlagam zaradi tega, da boste lažje razumeli, kako nepraktična sem bila, ko sem pri sedemnajstih letih z enoletnim otrokom v lepi hiši, katero nam je dal moj oče, in z mladeničem, ki sem ga imela za možá, začela sama skrbeti za lastno gospodinjstvo, ves prihodek pa nam je predstavljala ena uradniška plača. Že prvi mesec sva zašlá v dolgove, katere sama brez pomoči katerega izmed najinih staršev nisva zmogla povrniti. In ko nam je tó uspelo, sva se postopoma ponovno zadolžila.

Karkoli se je torej že zgodilo, sem se vedno znova zadolževala. Seveda je biló tó le zaradi nujnih stvari, za kar sem potrebovala denar. Večino naših dolgov so namreč predstavljali neplačani računi zdravnikov.

In kakó sem se trudíla, načrtovala in planirala, da bi tisto majhno plačo razporedila med vse večje potrebe moje družine. Denarja za moje osebne potrebe pa sploh nisem načrtovala. Svojih željá pravzaprav sploh nisem imela. Sebe in svojo obleko sem prav sramotno zanemarjala, ker sem se v skrbi za otroke in hišo popolnoma izgubila. Še leta sem nosila

Nekaj besed o avtorici

Elizabeth Elizabeth Towne (1865–1960) je bila vplivna avtorica, urednica in založnica v okviru gibanj Nova misel in Združenja za samopomoč.

Svoje otroštvo je preživela v skromnih razmerah na ameriškem podeželju v družini z več otroki. Odraščali so brez matere, ki jo je nadomeščala hišna gospodinjska pomočnica, in z očetom, ki se je ukvarjal s samostojno podjetniško dejavnostjo.

Šele po poroki s svojim prvim možem, poročila se je namreč dvakrat, ko je bila še zelo mlada, je pravzaprav začela odraščati, spreminjati samo sebe in se sama zdraviti. V tistem obdobju je popolnoma intuitivno našla svoj način, kako si lahko pomaga sama. Svoje izkušnje nam je podrobneje opisala ravno v tej knjigi. Pozneje pa je začela izdajati v tistih časih izjemno znano revijo Nautillus, ki je bil pravzaprav častnik gibanja Nova misel. Delovala je tudi v okviru podjetja Elizabeth Towne Company, ki je kot založnik omogočilo izide knjig s področja Nove misli, metafizike, samopomoči, osebnega razvoja, ki jih je sicer napisala sama in tudi avtorji, kot so William Atkinson, Kate Atkinson Boehme, Paul Ellsworth, Orison Swett Marden in mnogi drugi.

Moje izkušnje s samozdravljenjem

*»POČELA sem tisto, kar sem si ŽELELA občutiti
in moji občutki so temu sledili.«*

»Delati zdravo pomeni izražati zdravje.«

